

תת"ע 13032/11/18 - מדינת ישראל נגד אפרים סופר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 13032-11-18 מדינת ישראל נ' אפרים סופר

לפני כב' השופטת ענת יהב

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ממויה זרה

נגד

הנאשם אפרים סופר

הכרעת דין

לפי סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשנ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם זיכוי מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עצירת רכבו, ביום 18.8.2017 בשעה 11:35, ברחוב כצלסון 114 בגבעתיים, באופן שהיה בו משום הפרעה לתנועה.

הנאשם ביקש להישפט, ובעת ההקראה כפר במיוחס לו, ציין שמדובר ברחוב בעל שני מסלולים, כשהוא החנה את רכבו תוך שימוש בתו הנכה שבידו, באופן שלא הפריע לתנועה, וזאת לצורך קניית דבר מה בחנות הנמצאת סמוך, ובוודאי, כך טען, כי בתור נכה לא היה בכך משום הפרעה ממשית.

לפיכך נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

בפרשת התביעה העיד עד אחד - **רס"מ אייל לוי**, אשר הגיש את דו"ח התנועה שרשם לנאשם - **ת/1**. על פי הדו"ח בתאריך ובשעה המצוינים הבחין ברכבו של הנאשם כשהוא חונה על נתיב נסיעה ימני מתוך שני נתיבים ומהווה הפרעה לתנועה באופן שגרם לכלי רכב לסטות מנתיב הנסיעה, לסכן את התנועה, ולגרום לעומסים.

עוד ציין העד בדו"ח שרשם, כי בחן את הרכב ולא מצא שיש אורות מצוקה, ללא תקר בגלגל, ובעלי הרכב לא היו בתוך הרכב. (עמ' 3, שורות 17 - 25).

תוך כדי שהשוטר החל ברישום הדו"ח, הגיע למקום בעל הרכב - הנאשם, עם שקיות מהסופר בכתובת "שוק הכרמל", ואמר לו כי לא יעבור על רישום הדו"ח בשתיקה.

בחקירתו הנגדית העד חזר על הכתוב, לא הסכים שהתנועה הייתה דלילה, ולשאלת הנאשם בדבר אותה הפרעה ממשיית שעליו היה לציין, ענה שמה שכתב בדו"ח זה מה שהיה. (עמ' 4, שורות 2 - 17).

בפרשת ההגנה העיד הנאשם כעד יחיד מטעמו, הדגיש שכאדם בן 72 נכה, החי מקצבה, איננו מפר את החוק, ולא "מתהולל", ולכן בדק היטב עוד קודם שהחנה את רכבו, אם החנייה תפריע לכלי רכב, והגיע למסקנה שהתשובה לכך היא שלילית, העמיד את רכבו בסמוך, וערך את קנייתו באופן מהיר. בנוסף, ציין שהתנועה הייתה דלילה. (עמ' 4, שורות 23 - 27).

בחקירתו הנגדית עמד על כך שיצא לקניות של כ-3-4 דקות בעסק הסמוך במקום החנייה, עניין זה ערך כ-3-4 דקות, כך שמצב התנועה לא השתנה מהרגע שעזב את הרכב ועד שחזר, וכן אמר שהיה בקשר עין עם מקום חניית הרכב, כך שכאשר ראה שהשוטר ממלא דו"ח, פנה מיד אליו. (עמ' 5, שורות 1 - 13).

לשאלת המאשימה ציין שחנות הירקות מצויה בכצלסון 118, כאשר החנה את מכוניתו בכצלסון 114.

בסיכומי הצדדים ביקש ב"כ המאשימה לקבל את עדות עד התביעה, בדבר אופן ההפרעה, כך שגרמה לסטיית כלי רכב מנתיב נסיעתה.

הנאשם ביקש לזכות אותו מן העבירה, כאשר ציין שכנכה שהחוק מתיר לו להחנות את רכבו במקום שאסור על כלל הציבור, אולם בסייג שלא יגרום להפרעה ממשיית, כך שלדעתו לא הוכיחה המדינה שהוא גרם להפרעה ממשיית, ואף העיד שכשניגש לשוטר לא היה שום רכב במקום.

דין והכרעה:

מדובר בנאשם אשר הינו נכה, ומחזיק תו נכה, ואף הציג אותו בפניי במהלך הדיון, כאשר במקרה שכזה יש אכן לבחון, נוכח העובדה שלנכים הותר לחנות במקומות אסורים לכלל הציבור, אולם בסייג שאותה החנייה לא תיצור "הפרעה של ממש".

במקרה זה העיד הנאשם שמדובר בכביש בעל שני נתיבי נסיעה לכל כיוון, כך גם העיד השוטר, ומכאן שבעת שחנה בצד הדרך, חסם חלק מנתיב ימני, אך לא חסם את כיוון הנסיעה והותיר נתיב וחצי להמשך נסיעת כלי הרכב - ראה נ/1 - שרטוט ששרטט הנאשם, המתאר את תוואי הדרך.

עוד מצאתי כי בגרימת סטייה של רכב מנתיב הנסיעה, אין כדי למלא אחר אותה ההפרעה הממשית הנדרשת להוכחה, ולא מצאתי שהשוטר נתן דעתו לאותה הפרעה אשר עליו להוכיח.

בדו"ח ציין השוטר כי אותה החנייה גרמה ל"הפרעה לתנועה" ולא ל"הפרעה ממשית", וגם תיאור הנסיבות מעלה כי כל אשר היה הוא הפרעה.

אמנם באותו דו"ח ת/1 נרשם שאותה החנייה סיכנה את התנועה וגרמה לעומסים במקום, אולם לא פורט מהי אותה הסכנה, ולא השתכנעתי כי אכן נוצרו עומסים במקום, זאת לאור החסר בתיאור של אותם העומסים, וכן כי נתתי אמוני בעדות הנאשם אשר ציין שהיה בקשר עין עם מקום חניית רכבו, וכי לא היה במקום עומסי תנועה, שהתנועה הייתה דלילה, וכאשר הגיע לשוחח עם השוטר ולהבין את פשר רישום הדו"ח, לא היו במקום כלי רכב אשר הפריע להם בהמשך נהיגתם.

עוד יש להדגיש כי העובדה ש"שוק הרצל", חנות הירקות, אליה שם פעמיו הנאשם, מצויה בסמוך מאוד למקום החנייה, דבר אשר מבהיר את הזהירות שבה נקט הנאשם בעת שחנה במקום, כאשר היה בקשר עין תמידי עם מקום חניית הרכב.

לפי חוק חנייה לנכים, תשנ"ד-1993, (להלן: החוק), ובסעיף 2(א) נקבע כי "נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה (להלן - הרכב), במקום שאין החנייה מותרת בו, אם התקיימו כל אלה:

(3) החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך, ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות, ילדים או לעגלות נכים;

(4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה".

במקרה זה, לא מצאתי שהדו"ח ציין שאותה חנייה, היה בה סיכון לעוברי דרך, שכן מעבר לתיאור שכלי רכב היו צריכים לסטות מנתיב הנסיעה, לא נאמר דבר נוסף שהיה בו כדי למלא ולהבהיר את אותו הסיכון, אותה צריכה המאשימה להוכיח.

לא מצאתי כי אותה חנייה מנעה את זכותם של הולכי רגל לעבור באופן חופשי, ובעיקר לא מצאתי כי הייתה באותה החנייה כדי לגרום להפרעה ממשית לתנועה, זאת בהינתן כי במקום שני נתיבי נסיעה לאותו כיוון.

אמנם באותו חוק, ובסעיף 2, בסעיפים קטנים 1 ו-2, יש להוכיח כי בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום חנייה מוסדר לנכים, או מקום חנייה מותר אחר, אולם טענה זו לא הועלתה מטעם המדינה, ולפיכך מצאתי כי אינני יכולה להתייחס לנתון זה.

לפיכך, ולאחר שקראתי את עדויות העדים, קבעתי כי קיים חסר בתיאור העבירה, ככל שהיא מתייחסת לנאשם שהינו נכה, מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו, מחמת הספק.

הכרעת הדין ניתנת בהיעדר הצדדים ותפורסם בנט המשפט.

שהמזכירות תוודא העברת הכרעת הדין לצדדים.

תאריך הדיון שנקבע למתן הכרעת הדין ליום 5.5.19- יבוטל.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ט, 11 אפריל 2019, במעמד הצדדים